

1.

Ravintola Loisteen kabinetista avautuva näkymä yli öisen Stadin sai veren kiertämään. Neonvaloja, kohti taivaita kurkottavia taloja. Rautatieaseman liepeillä parveilevia, juhlimaan matkalla olevia seurueita ja fiksejä metsästäviä nistejä. Ajovalojen sykkien etenevät ketjut.

Lumi ei vielä ollut laskeutunut pääkaupungin ylle, mutta kunnan myräkkää lupailtiin jo tulevaksi yöksi. Purevan itätuulen kylmyyden aisti sisälle asti.

Elias Vitikka peilasi itseään ikkunalasin pinnasta, sutaisi pitkiksi kasvamaan päässeet hiuksensa pois ohimolta ja hieroi silmiään. Pakahduttava väsymys pyrki pintaan. Näin hänelle kävi aina ennen h-hetkeä, ennen kuin alkoi tapahtua. Kroppa vetäytyi säästöliekille. Reaktio oli tuttu jo hänen entisestä elämästään huippulupaavana jääkiekkomaalivahtina. Muuttaman kerran hän oli suorastaan kauhistunut kun juuri ennen ottelun alkua tuntui, että silmäluomet painuivat väkisin kiinni ja pukuhuoneessa oli pakko peitellä haukotuksia, ettei olisi antanut joukkuetovereilleen ja valmentajille täysin vääriä signaaleja omasta vireystilasta. Sillä kyse ei ollut siitä. Hiljalleen Elias oli oppinut hyväksymään kehonsa reaktioita ja kuuntelemaan sen viestejä. Hän oli ymmärtänyt, että se vain keräsi voimia ollakseen parhaimmillaan juuri sillä hetkellä kun oli tarve.

Normaalisti Elias ei siis olisi ollut väsymysreaktiosta lainkaan huolissaan, mutta nyt tilanne oli toinen. Uupumuksen lisäksi hänen kätensä hikoilivat ja sydän hakkasi niin että korvakäytävissä kaikui jatkuva kumea tykytys ja veren kohina. Se oli uutta, tai tarkemmin sanoen viimeisten muutamien kuukausien mukanaan tuomaa.

Elias vilkaisi olkansa yli. Mylläriä ei näkynyt, joten hän kaivoi nopeasti tumman pukunsa povitaskusta pimeällä reseptillä hankitun purkin Opamoxia, jonka vaikuttava aine oli oksatsepaami. Hän livautti 15 milligramman napin kielensä alle ja nieli sen väkipakolla. Vaikutus tuntui lähes heti. Syke rauhoittui. Nyt oli vain taisteltava tabletin aiheuttamaa väsymystä vastaan ja kaikki menisi hyvin.

Elias kohotti katseensa.

Kauempana taivaanrannassa seisoj kauniisti valaistu Tuomiokirkko.

Tuomiota, kohtaloa ja siunausta oli toisinaan vaikea erottaa toisistaan. Eliaksen kohtalona oli ollut jatkaa Askal Sorjosen työtä enemmän tai vähemmän laittomin keinoin hankittujen luksusveneiden välittäjänä. Toisinaan työ tuntui tuomiolta. Useimmiten kuitenkin siunaukselta. Elias ymmärsi hyvin, että ilman sitä hän olisi todennäköisesti edelleen viemäristä alas valuneen jääkiekkouransa jäljiltä jämähtäneenä taksin ratin taakse, päivystämässä perse hiessä Rautatieaseman tolppalla, odottamassa yökerhoista palaavia kanniäliöitä ja heidän tuhanteen kertaan kuultuja vitsejään.

Stadin legendaarisen kauhukakaran Askalin edelleen selvitämätön katoaminen oli nostanut Eliaksen Firman johtoon. Oppi-isältä perityt yhteydet Tukholman alamaailman ytimeen olivat varmistaneet kunnon kick-startin ja taanneet toiminnan jatkuvuuden. Huhu, jonka mukaan Elias olisi kolannut entisen

pomonsa Tukholman käskystä ja ottanut sen jälkeen haltuunsa miehen bisnekset, eli sitkeässä. Eikä Elias ollut koskaan tehnyt elettäkään kumotakseen väitettä. Stoori oli suonut hänelle uskottavuutta ja tarvittavan toimintarauhan. Kukaan ei halunnut ehdoin tahdoin joutua nokikkain miehen kanssa, joka oli kollannut itsensä Askal Sorjosen.

Elias ravisteli itseään pysyäkseen skarppina ja tarkensi sitten katseen uudestaan omaan kuvajaiseensa. Tuuheaan, siististi rajattuun partaan oli ilmaantunut parin viimeisen vuoden aikana huomattava määrä harmaita. Charmia, väitti Eliaksen avovaimo Sonja, mutta hän itse ei ollut asiasta niinkään varma. Pikemminkin valvomista, stressiä ja silkkaa ikää. Silmien ympärillä oli uurteita, joiden olemassaoloa hän ei ollut ennen havainnut.

Samassa Elias kuuli jostain kauempaa sireenin ulvaisun ja käänsi katseensa alas. Kaivokadulla välkkyivät poliisiauton siniset hälytysvalot. Elias seurasi majjaa katseellaan, kunnes auto kääntyi kulman taakse, kohti Mannerheimintietä. Mylläri astui huoneeseen.

”Leppänen laittoi koodia. Seurakunta astui just hissiin.”

Elias henkäisi syvään, tarkisti kuvajaisensa vielä kerran ja veti sitten verhot kiinni. Sen jälkeen hän kääntyi ympäri ja viittasi Mylläriä sulkemaan myös käytävän puoleisen lasiseinän edessä olevat verhot. Mies teki työtä käskettyä. Peliliike sai huoneen näyttämään kokoaan pienemmältä. Ahtaalta. Jopa ahdistavalta. Ja se sopi Eliaksen suunnitelmiin paremmin kuin hyvin.

Elias ja Mylläri vaihtoivat kevyen nyökkäyksen.

He olivat valmiit vastaanottamaan vieraansa.

Ei kulunut aikaakaan kun kabinetin mahonkisen neuvottelupöydän toisella puolella, vastapäätä Eliasta ja Mylläriä, istui venäläinen liikemies Nikolai Jerofejev, jota kutsuttiin yleisesti lempinimellä Nico. Lapsenkasvoinen mies kuului itänaapurin bisneseliitin uuteen sukupolveen. Hän oli kaksikymmentäviisivuotias, hyvin koulutettu ja ilmeisen älykäs kaveri, joka pukeutui kalliisti mutta liioittelua välttäen. Nenällään hänellä oli tavaramerkiksi muodostuneet, kevyesti tummennetut lasit, joilla hän pyrki ilmeisesti joitain ammattimaisia pokerihaita mukaillen kätkemään silmiensä liikkeit.

Eliaksen tekemän taustaselvityksen mukaan Nico ei lätrännyt lainkaan vodkan kanssa, kuten kovin moni hänen samalla alalla toimivista maanmiehistään. Hänen omaisuutensa oli syntynyt legitiimeistä kiinteistösijoituksista, mutta oli selvää, ettei nuori ja menestynyt liikemies antanut lakien turhaan rajoittaa itseään. Miehellä oli kuulemma motto, joka kuului vapaasti suomennettuna: *Maailma on tehty minua varten*. Se oli huvittanut Eliasta kovasti, kunnes hän oli muutaman kerran Jerofejevin tavattuuan ymmärtänyt, että jannu taisi olla tosissaan.

Suomi oli Nicolle tuttu pelikenttä. Hänen sijoituksiinsa kuului useita helsinkiläisiä arvokiinteistöjä, joista merkittävin oli kerrostalo Kaivopuiston laidalla. Omaan käyttöönsä hän oli varannut ylimmän kerroksen hulppean lokaalin, jossa järjestettiin aika ajoin railakkaita juhlia lukuisille bisneskumppaneille. Huhuttiin, että Nico kuului samaan pietarilaislähtöiseen rinkiin kuin muun muassa eräs hyvin tunnettu liikemiessuku, joilla oli omistuksia hotelleista jääkiekkoseuraan. Heidän suora yhteytensä äiti-Venäjän päättäviin tahoihin ei ollut mikään salaisuus.

Mutta nyt ei ollut kyse kiinteistöistä vaan veneistä. Nico Jerofejev halusi ostaa Eliakselta isoja, näyttäviä jahteja kilpailukykyiseen hintaan.

Kauttaaltaan verhotussa huoneessa vallitsi juhlallinen hiljaisuus. Elias tutki kaikessa rauhassa englanninkielisiä sopimuspapereita, jotka Nicon naispuolinen sihteeri oli työntänyt hänelle pöydän yli. Niihin oli nimetty muutamia eri vene-merkkejä ja malleja, jotka ostaja, eli Nikolai Jerofejev, oli valmis ottamaan vastaan.

Neuvottelu oli alkanut juuri niin kuin Elias oli suunnitellut. Kun Nico astui kabinettiin kolmihenkisen seurueensa kanssa, oli ollut helppo havaita miehen ärtynyt vilkaisu kohti verhoilla peitetyjä ikkunoita. Nuorimies oli jo ehtinyt maalata mielessään kuvan edessään aukeavasta näkymästä ja kenties valmistautunut puhumaan tunnin verran kaunopuheista paskaa Itämeren helmeksi kutsutun kaupungin upeudesta. Hetken Nico näytti puntaroivan, rohkenisiko astua isäntänsä varpaille heti kättelyssä ja avata verhot, mutta istui kuitenkin lopulta pöydän ääreen ilman sen suurempia performansseja.

Elias käänsi viimeisen sivun ja jatkoi lukemista. Rauhoittava pilleri vaikeutti hieman katseen skarppaamista. Nico halusi kolme venettä. Elias tunsu mielihyvän lepattavan sisällään. Luku oli osunut nappiin. Loppusyksystä hän oli saanut ajatettua Tukholman yhteistyökumppaneiden välivarastoista kolme suuren kokoluokan jahtia oman varastonsa suojiin Sipooseen. Hän oli sopinut hankkivansa niille ostajat vasta keväällä, mutta liikemies Jerofejev oli pudonnut toimeksiantoineen kuin omena suoraan hänen syliinsä. Ja kun hän tiesi jo etukäteen veneiden kokonaiskulut, hänen oli ollut helppo hilata oma kate huippuunsa.

”Olemme valmiit joustamaan vaatimukset... mika sana... *detal*... niin, uksituiskohtista. Herra Jerofejev ymmartaa hyvin ettemme asioi nut... mika se sana on... supermarketissa, *supermarket*.”

Elias lopetti lukemisen ja vilkaisi nopeasti venäläisittäin puhuvaa sihteeriä, joka naurahti hermostuneesti omalle kas-kulleen ja näpräsi pöydällä lojuvaa lyijykynää.

”Se mistä veneet hankii ei tietenkaan kiinnosta herra Jerofejeviä, kunhan mukana tulee myös kaikki tarpeellinen *dokument*.”

Elias siirsi katseensa hitaasti Nico Jerofejevin tummiin lins-seihin. Hänen tietojensa mukaan liikemies osasi suomea vähintäänkin auttavasti, mutta mies oli pysynyt tähän saakka vaiti jokaisen tapaamisen ajan ja ainoastaan tiiraillut häntä ty-lysti lasiensa takaa. Elias vilkaisi uudelleen kynää näpräävää sihteeriä. Naisella oli nenällään punasankaiset silmälasit, yl-lään sininen, hyvin istuva jakkupuku ja jaloissaan useamman tuuman korkokengät. Kastanjanväriset hiukset oli kiinnitetty tiukasti takaraivolle. Stereotyyppi pitkäpäisistä venakko-sihteeristä.

Vaikka nainen vaikutti hivenen hermostuneelta lyijykynän kanssa sählätessään, Elias tiesi että se oli pelkkää pintaa. Venä-läisillä oli usein strategiana ottaa valtuuskuntaansa mukaan joku harmittoman oloinen hahmo, joka täytti tilan joutavalla höpötyksellä. Ulkonäöstäkään ei ollut haittaa, kaunottaren huomio hiveli. Usein tämä seurueen jäsen osasi täydellisesti vastapuolen äidinkieltä ja hänen tehtävänään olikin haalia infoa silloin kun neuvottelukumppani ei osannut olla varuillaan: tauoilla, pöydän ohi kulkiessaan, illanistujaisissa ja ylipäättään aina tilaisuuden tullen. Todennäköisesti tämäkin pöydän toi-sella puolen istuva muikki puhui todellisuudessa suomea pal-jon paremmin kuin keskiverto keihäänheittäjä ja ymmärsi kuulemastaan vielä huomattavasti enemmän.

Jerofejevin seurueessa oli sihteerin lisäksi myös kaksi muuta jäsentä. Toinen heistä oli nimeltään Johannes Tamme-lund. Hän oli pitkä, hoikka ja huoliteltu mies, jonka hallitut

liikkeet ja keskittynyt katse toivat Eliaksen mieleen kapellimestarin. Eliaksen tietojen mukaan mies oli Nico Jerofejevin luotettu, Cambridgesta paperinsa hankkinut lakimies.

Paksuniskaisen henkivartijatyyppin nimi oli Arto Harima. Hänen yllään oleva puku kinnasi saumoista kuin räjähtämäsillään. Ehkä turvajamppa oli ostanut kiireessä liian pienen sprigin tai sitten viimeisin douppikuuri oli toiminut ennakoitua paremmin. Toisaalta Elias tiesi kokemuksesta, että vaikka turvamies vaikutti olemuksensa puolesta perusvatipäältä jolle paidan napitus kolmen tunnin salitreenin jälkeen oli laudatur-tason päättelytehtävä, hän saattoi hyvinkin olla todellisuudessa porukan välkky.

Sitä saattoi vain arvailla, paljonko karpaaseja Jerofejevilla oli passissa pitkin hotelli Vaakunaa ja ravintola Loistetta. Luultavasti heitä oli aika liuta. Jerofejevilla ei ollut tapana jättää mitään sattuman varaan.

Elias oli sen sijaan liikkeellä paljon pienemmällä kokoonpanolla. Henry Myller, alias Mylläri, oli Eliaksen lapsuudenystävä ja luottopakki, tiukkailmeinen patukka, joka oli jo nuorena tunnistanut omat vahvuutensa sekä kaukalossa että sen ulkopuolella ja osasi toimia annetuilla ehdoilla. Lätkäuran jälkeen päihteiden kanssa puljaaminen oli riistäytynyt häneltä täysin käsistä, mutta mies oli pystynyt jättämään sen hetteen taakseen jo vuosia sitten, ei vähiten Eliaksen ansiosta. Nyt mies teki juuri niin kuin piti: hän keskittyi yksinkertaisesti tuijottamaan eteensä yhtä ilmeikkäänä kuin Rautatieaseman kivimiehet.

Toinen Eliaksen seurueen jäsen oli kuski-Leppänen, aikoi-naan SM-tason ralleissa menestynyt ajomies. Hän oli siirtynyt rakennuksen ala-aulasta päivystämään mustan Honda CR-V-katumaasturinsa kanssa Rautatieaseman pysäköintihalliin,

valmiina ampaisemaan matkaan heti jos tarve vaati. Oli selvää että Eliaksen Firmaa edustava ryhmä oli suoraan sanoen surkean pieni, mutta niillä korteilla piti pärjätä mitä käytettävissä oli. Elias ei halunnut yhtään epävarmaa tapausta lähipiiriinsä, hänellä oli siitä liian paljon huonoja kokemuksia. Ja sitä pait-si... hänellä oli ässä hihassaan.

Elias laski paperit käsistään.

”Kolme venettä?”

Sihteeri nyökytteli Eliakselle, joka jatkoi:

”Se on paljon. Tulee kallis keikka.”

Viimeisen päälle laitettu nainen vilkaisi Nicoa, mutta kun mies ei tehnyt elettäkään suuntaan tai toiseen, hän totesi:

”Niin, niin. Se on tiedossa. Raha ei ole *problema*. Juu, ei ole, herra Vitikka ei tarvitse siitä huolehtua. Kun veneet tulee, raha tulee.”

Elias käänsi sopimusnivaskan viimeisen sivun uudestaan esiin. Sovitussa summassa oli niin monta nollaa, että Eliaksen piti laskea ne varmuuden vuoksi uudestaan. Sen jälkeen hän siirsi paperin pöytää pitkin Myllärin eteen. Mies vilkaisi lukua ja hänen suupielensä nytkähtivät aavistuksen verran. Elias oli saanut pitkin talvea käytyjen neuvottelujen aikana hilattua summan niin suureksi, että se kattoi käytännössä koko seuraavan kesän sesongin. Kaikki mitä he saivat tehtyä tämän diilin päälle olisi silkkaa bonusta.

Tarjous ei ollut ainoastaan houkutteleva, se oli täydellinen!

Suorastaan liian täydellinen.

”Kiitos, mutta ei kiitos.”

Nico Jerofejevin kylmät silmät alkoivat yhtäkkiä elää. Ne juoksivat pitkin Eliaksen kasvoja, siirtyivät pöydällä lojuvaan sopimuspaperiin ja palasivat sitten takaisin Eliakseen.

”Mitä helvettiä? Mitä sä tarkoitat?”

Kyllä. Nico puhui sujuvaa suomea, juuri niin kuin Eliaksen taustaselvitys oli antanut ymmärtää.

”Jätän tällä kertaa väliin.”

Nuori liikemies tuijotti Eliasta sekä totaalisen närkästyneenä että ymmällään.

”Mitä vittua tää nyt on? Minkä takia? Rahastako kiikastaa? Hyvä on, korotan tarjousta viisi prosenttia.”

”Ei.”

”Seitsemän!”

Elias pyöritti vastaukseksi päätään ja nousi hitaasti ylös. Nico parahti:

”Kymmenen prossaa!”

”Tarjous on hyvä, kiitos siitä. Mutta ei, en lähde mukaan.”

Samalla kun Elias puhui, hän tarkkaili sivusilmällä muun venäläisseurueen reaktioita. Naispuolinen sihteeri tuijotti pe-loissaan pöytälevyä ja lakimies Johannes Tammelund karisteli kevyesti kurkkuaan. Henkivartija Harimakin oli valpastunut huomattavasti. Miehen harteista kireän pikkutakin liepeen alta vilahti reilun kokoisen käsiaseen kahva.

”Miksi et?”

”Joskus liiketoimissa on vain parempi passata.”

”Eikä ole!” Jerofejevin rikkumattoman tyyni olemus rapisi Eliaksen silmien edessä. Järkytys paistoi läpi.

”Näkemiin. Hyvää kotimatkaa.”

”Vittu hei et mene mihinkään!” huusi Nico ja antoi kädellään merkin.

Ahdas kabinetti sähköistyi hetkessä. Kuusi silmäparia skannasi kiivaasti suljettua tilaa hakien parhaita mahdollisia asemia, ennakoiden omia ja vastustajan tulevia siirtoja. Mylläri nousi nopeasti ylös suojaamaan Eliaksen selustaa.

Nico Jerofejev tärisi kiihtymyksestä.

”Miksi sä haluat pilata tämän? Diilinhän piti olla täysin selvä!”

Elias kohautti olkiaan. Sen jälkeen hän astui muutaman askeleen ovea kohti, mutta henkivartija Harima asettui tukkiimaan väylän. Elias kääntyi hitaasti kohti Nicoa.

”Käske broilerisi pois tieltä. Heti.”

Nico Jerofejev ei tehnyt elettäkään toteuttaakseen Eliaksen pyyntöä, vaan tarttui pöydällä lepääviin sopimuspapereihin ja ojensi niitä kohti Eliasta.

”En käske. En ennen kuin allekirjoitat.”

Elias ei vastannut. Sivusilmällä hän näki, kuinka Hariman käsi etsiytyi takin alle. Turvamiehen otsasuoni sykki. Poju oli epäilemättä valmis kunnon kahnaukseen. Pöydän ääressä istuva sihteeri oli potkaissut korkkarit jalastaan, nousi varovaisesti ylös ja siirtyi vaivihkaa huoneen kauimpaan nurkkaan.

”Miten on Johannes?” Elias kääntyi ja kohdisti sanansa lakimies Tammelundille. ”Minkälaisen viisaan neuvon sä antaisit pomollesi? Kohta nimittäin sattuu ja tapahtuu jos herra Hariman kädet ei palaa näkyville ja vähän vitun äkkiä.”

Lakimies Johannes Tammelund yllättyi selvästi suorasta puhuttelusta. Hän epäröi hetken, mutta siirtyi sitten pöydän takana lähemmäs Nicoa ja kuiskasi jotain tämän korvaan. Nico Jerofejev tuijotti hetken Eliasta, kohensi tummia silmälasejaan ja laski lopulta sopimuspaperit hitaasti pöydälle.

”Hyvä on...” hän murahti ja huitaisi kädellään kohti turvonnutta turvamiestään. Elias ei voinut kuin toivoa, ettei jäsikkä ollut liian mömmöissä jättääkseen koitoksen sikseen. Nopeasti Hariman käsi ilmaantui kuitenkin näkyviin takin alta, tyhjänä.

Elias nyökkäsi hiljaiset hyvästit vastapuolen neuvottelukumppaneilleen ja käveli Mylläri vanavedessään kabinetista

ulos. He jatkoivat vaitonaisina oikealle kaartuvaa käytävää pitkin suoraan hissille. Se saapui ilahduttavan nopeasti. Korin laskeutuessa kohti ensimmäistä kerrosta Myllärin jännitys purkautui pieninä, hermostuneina naurunpyrskähdyksinä.

”Ei jumalauta... Hetken mä olin jo aivan varma, että tänä iltana Vaakuna saa ikkunoihinsa uudet ilmanvaihtokanavat. Ja me myös.”

Elias hymähti hiljaa ja pyyhki pois otsallaan helmeilevän kylmän hien.

Kokouksen hyvä puoli oli se, että he olivat päässeet ehjinä ulos.

Mitään muuta hyvää siinä ei sitten ollutkaan.

Kaikki oli mennyt täysin päin persettä, eikä Elias edes osannut tässä vaiheessa sanoa, mistä se johtui.

Hetkeä myöhemmin kuski-Leppäsen ohjastaman Hondan takapenkillä huono olo ja kokouksen aiheuttamat pahat aavistukset olivat voimistuneet huutomyrskyksi Eliaksen pään sisällä. Hän vilkaisi Mylläriä, joka tarkkaili tiukasti taustapeilejä. Näin pienessä tilassa Elias ei voinut edes napata uutta tabua, pelkkä korkin pyörähdyksestä lähtevä ääni olisi paljastanut hänet heti, ja sitä hän ei halunnut.

Leppänen napsautti radion päälle. Rockmusiikkiin erikoistuneen kanavan pitkätukka-besserwisser yliartikuloi parasta aikaa ilmoille muka nokkelia uutisanalyysejaan.

”Pane se pois”, kivahti Elias.

Hän yritti miettiä sen minkä päänsä sisällä raikuvalta kakofonialta kykeni.